

— Добре. Преди много години живѣлъ Исусъ. Той учелъ хората на добро. Но ти знаешъ това. Билъ осъденъ. Сложили му вѣнецъ отъ тръне и го подкарали къмъ една могила. Исусъ не искалъ помощъ отъ никого. Не пѣшкалъ и не викалъ. Трънитъ бодѣли челото му. Капки червена кръвъ се стичали по лицето му и падали по пѣтя.

Той билъ прикованъ на кръста. Минало време.

Единъ день хората видѣли, че по сѣщия пѣтъ, отдето миналъ Исусъ, растатъ зелени стрѣкчета и напѣпватъ. Минало още време. Пѣпките на тия незнайни цвѣта се пукнали и отъ тѣхъ грѣйнаели червени цвѣтове като чадърчета. Изтрѣпнали отъ страхъ. Изорали пѣтя до могилата. Посѣли го съ пшеница, за да заглушатъ страшното цвѣте, но на другата година, когато зашумѣли класоветъ, пакъ свѣтнали алениетъ чадърчета.

Хората разбрали, че нищо не могатъ да сторятъ. А чудното цвѣте шарѣло земята, сякашъ на това мѣсто течела кървава рѣка.

На другата година вѣтърътъ прѣсналъ семената изъ цѣлото поле. Но най-гжсто тѣ се трупали тамъ, дето сѣ капали червенитъ капки отъ челото на Исуса.

Тия цвѣта стоятъ и до днесъ.

Тѣ кичатъ нашитъ ниви. Ние ги наричаме макове. Сутринъ росата блести въ тѣхъ.

Дѣдо Спасъ млѣкна. Клепалото удари нѣколко пѣти. Звънливата му пѣсенъ полетѣ надъ нивитъ. Мина край дългитъ мустаци на дѣда. Наврѣ се въ топлата ми пазва и пришепна нѣщо въ детското ми сърдце. То подскочи и затупа.

— Ами, дѣдо, — казахъ азъ, — дѣдо Господъ вижда ли всичко, каквото съмъ направилъ?

— Вижда зеръ, — поклати глава дѣдо. — Но който си при-

знае и Му се помоли, прощава му.

— Направихъ една пакостъ вчера. Страхъ ме е да ти кажа. Крадецъ станахъ. Дадохъ по-